

4. Naruszenie art. 91 ust. 2 TFUE i art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE i art. 94 TFUE.
5. Naruszenie art. 34 i 35 TFUE, które nie jest uzasadnione zgodnie z art. 36 TFUE, i naruszenie art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE, lub – ewentualnie – art. 56 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020, L 249, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Bułgarii / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-545/20)

(2021/C 19/32)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Republika Bułgarii (przedstawiciele: L. Zachariewa, Cw. Mitowa, M. Georgiewa)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie następujących przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 (¹) z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym;
- art. 1 ust. 3, w zakresie, w jakim przewidziano w nim art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1071/2009. Alternatywnie, jeśli Trybunał dokona oceny, że nie jest to możliwe, Bułgaria wnosi o uchylenie art. 1 ust. 3 w całości; oraz
- art. 2 ust. 4 lit. a). Alternatywnie, jeśli Trybunał dokona oceny, że nie jest to możliwe, Bułgaria wnosi o uchylenie art. 2 ust. 4;
- Alternatywnie, jeśli Trybunał dokona oceny, że podstawowe żądanie dotyczące częściowego uchylenia spornego rozporządzenia nie może być uwzględnione, uchylenie w całości rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi łącznie 7 zarzutów:

1. Naruszenie art. 90 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) w związku z art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „TUE”), art. 11 TFUE, art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 5 TUE, art. 208 ust. 2 i art. 216 ust. 2 TFUE i porozumienia paryskiego.
2. Naruszenie zasady proporcjonalności, określonej w art. 5 ust. 4 TUE i art. 1 protokołu 2.

3. Naruszenie zasady równego traktowania i niedyskryminacji (art. 18 TFUE i art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), zasady równości państw członkowskich przed traktatami (art. 4 ust. 2 TUE), i – w razie potrzeby – art. 95 ust. 1 TFUE.
4. Naruszenie art. 91 ust. 1 TFUE.
5. Naruszenie art. 90, art. 91 ust. 2 TFUE, art. 94 TFUE, art. 3 ust. 3 TUE.
6. Naruszenie prawa do swobodnego wykonywania zawodu, swobody przedsiębiorczości określonej w art. 49 TFUE i art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
7. Naruszenie art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE i – alternatywnie – art. 56 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020, L 249, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Rumunia / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-546/20)

(2021/C 19/33)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: E. Gane, L. Lițu i M. Chicu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (UE) 2020/1054, w szczególności:

— art. 1 pkt 6 lit. c), który dokonuje zmiany art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006, i

— art. 1 pkt 6 lit. d), który dokonuje zmiany art. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 wprowadzając nowy ust. 8a;

oraz, tytułem żądania ewentualnego, wyłącznie gdyby Trybunał miał orzec, że przepisy te są nierozzerwalnie związane z innymi przepisami rozporządzenia (UE) 2020/1054 lub odnoszą się do istoty tego aktu, stwierdzenie nieważności całości tego aktu prawodawczego Unii;

— obciążenie Parlamentu i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Rumunia podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 5 ust. 4 TUE

Rumunia twierdzi, że środek o którym mowa w art. 1 pkt 6 lit. c) – obejmujący zakaz odbywania w pojeździe regularnego tygodniowego okresu odpoczynku oraz tygodniowego okresu odpoczynku trwającego ponad 45 godzin wykorzystywanego jako rekompensata za skrócony tygodniowy okres odpoczynku – nie jest właściwy do osiągnięcia założonych celów, a w szczególności poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków pracy kierowców. Ponadto nie eliminuje on ryzyka i przeszkód wskazanych przez Komisję.